

Opinió

EDITORIAL

Ca n'Anglada

Ca n'Anglada ha tornat a ser centre de debat polític a la ciutat i no precisament des d'un punt de vista positiu. Cal advertir que els veïns de Ca n'Anglada tenen raó. El barri necessita una atenció especial que no rep, és lògic que els representants dels veïns reivindicuin legítimament aquesta atenció, però segurament hi ha un problema semàntic que s'ha de resoldre. Quan l'associació de veïns i alguns partits polítics parlen de problemes de convivència s'hauria de ser molt precís.

Parlar de problemes de convivència retrotrau l'escenari a molts anys enrere, fins i tot als gravíssims incidents de 1999, i, segurament, els importants problemes que pateix el barri siguin molt més profunds que les antenes a les façanes, que, insistim, són un problema. No ens enganyem, Ca n'Anglada és la història d'un fracàs, d'una feina a mitges, de l'evidència de la complexitat de gestionar les desigualtats socioeconòmiques. Ca n'Anglada és un microcosmos que ens posa davant el mirall i que ens obliga a ser honestos, a reconèixer carències i a intervenir, però des del consens.

Si la moció dels partits de l'oposició va resultar, diguem-ne, sorprenent, més ho va ser la roda de premsa prèvia al ple a

la qual, a més, va assistir la síndica de Greuges de Terrassa. La sorpresa no està tant en el fet que es presentés, sinó que no es pressionés d'una altra manera l'equip de Govern. El primer que s'ha de pensar és si un debat com el que es va plantejar inicialment al ple de divendres passat beneficia el barri, si és eficaç i si és la millor forma de cridar l'atenció sobre un greu problema irrisolt.

Sembla millor la reconducció que es va fer al final. L'alcalde Ballart, aquesta vegada sí, va intervenir-hi i va demanar responsabilitat i complicitat a tots els partits amb representació al ple perquè es retirés la moció presentada. De la mateixa manera, va demanar confiança als veïns per buscar de forma consensuada la forma d'intervenir al barri, la manera de prestar des de l'administració l'atenció que aquella zona de la ciutat necessita i no està rebent.

Un dels representants municipals que van intervenir al ple va parlar de pobresa i no de convivència i segurament, com dèiem abans, aquesta sigui una de les claus o potser la principal. La desigualtat, la falta d'oportunitats, el no futur són problemes difícils de gestionar en una comunitat complexa i degradada socialment, econòmica i habitacional. Terrassa té un deute amb Ca n'Anglada, com el té amb algunes zones molt concretes de Can Palet, de la Maurina, d'Ègara o de Sant Pere Nord. Aquest deute, no el podrà pagar en solitari, però el problema s'ha d'entomar com més aviat millor.

Som carallots

JOSEP BALLBÈ
I URRIT

EN comparar-nos amb Euskadi, arribo fàcilment a aquesta conclusió. Ací, al Principat, a la pràctica no tenim govern de fa gairebé dos anys. Tampoc no hi ha pressupostos. Els nostres polítics sempre fan el "ploramiques". L'estil etern de l'antiga CiU. Allí, sense gaire escarafalls, saben negociar molt més bé que nosaltres. De fets que ho certifiquin, n'hi ha per triar i remenar. No cal que els esmenti.

En sentit idèntic, a nivell local, citaré un tema puntual del qual torna a parlar la premsa d'aquests darrers dies: el no acabament del Quart Cinturó. Sense oblidar el greuge comparatiu de la doble discriminació pel que fa a la "zona 3" de transport i el peatge de la C-16 a les Fonts.

Mentrestant, encara trobes qui s'embarca a peregrinar a Perpinyà per anar a "adorar el Messies de Waterloo". O, alhora, els dos socis del Govern de la Generalitat s'entesten a estar sempre barallats. Sense posar-se d'acord, tampoc, en el tema de la "mesa de diàleg". Tant costa copsar que, a Euskadi, ens passen la mà per la cara? Ens donen una nova lliçó cada dia que passa. Fent de formiga, avancen quan, a casa nostra, anem enrere com els crancs.

A més a més, ben aviat els traspassaran la "sacrosanta" Seguretat Social. De bell nou s'emporten el tall. Aquest cop, tanmateix, es tracta d'un filet d'aquells que sobresurten del plat. Ben melós i potent... Quan, a Catalunya, estem farts i tips de "pregar" les engrunes de les rodalies ferroviàries. Queda prou clar que no en sabem!

Per tant, disposant de concert econòmic propi, també podrà gestionar lliurement els 9.500 milions d'euros que cada any l'Estat central els fixa per garantir les prestacions sanitàries. Alhora l'anticatalanisme cotitza a l'alça, gràcies a les males "arts" i la ineptitud d'un seguit de mals polítics que no en saben ni en volen saber més. L'anàlisi sembla senzilla i cruel però és evident que "va a missa".

Els carallots segueixen desfullant la margarida. Mediator sí, mediator no. Quan "habemus" data per a la taula de diàleg, aquests nens i nenes d'ERC i Junts x CAT juguen amb la nostra paciència. Només els cal barallar-se davant l'amo. Així, ja tindrà totes les mides per confeccionar-nos un bon vestit de Carnestoltes. Fa de mal dir però, un cop més, "a cargar... a la via!".

Si l'abat Oliba aixequés el cap

JOAN CARLES FOLIA
TORRES

L'any 1025, Oliba, abat de Ripoll i bisbe de Vic, va fundar un nou monestir a l'ermita de Santa Maria de Montserrat. En poc temps, el petit cenobi va rebre pelegrins i visitants, que van contribuir a donar a conèixer entre la gent les narracions dels miracles i prodigis que va obrar la Verge. El 1409, el monestir de Montserrat es convertia en abadia independent. Entre els anys 1493 i 1835, època de profundes reformes, de creixement i esplendor, Montserrat va formar part de la congregació de Valladolid, segurament la més important del regne d'Espanya. Durant els segles XVII i XVIII, el monestir de Montserrat es converteix en un centre cultural de primer ordre. De l'escola de música de Montserrat sorgeixen importants compositors. La guerra napoleònica (1808-1811) i la desamortització de 1835 van portar la destrucció i l'abandonament. Però el 1844 es va iniciar la restauració de la vida monàstica i el 1881, a les Festes de la Coronació de la Imatge de la Mare de Déu, el papa Lleó XIII la va proclamar patrona de Catalunya. La Guerra Civil espanyola (1936-1939) va significar que novament s'hagués d'abandonar el monestir. No obstant això, el

Govern de Catalunya va preservar Montserrat del saqueig i la destrucció. Actualment, Montserrat es modernitza per seguir atenent els pelegrins mil anys després de la seva fundació.

En aquesta pinzellada cronològica, fugaç i ràpida, de la vida del monestir he intentat posar de manifest la importància que per al nostre país, des d'un àmbit estrictament social, cultural, polític i religiós, ha significat aquesta simbòlica localització per a tots els catalans i catalanes. No ha calgut una fe desfermada per fer de la visita a Montserrat un lloc de trobada familiar, recolliment personal, gaudi de la natura i fins i tot contactes amb el més enllà, sempre atenent la màgia d'una serralada que ens ha traslladat a la seva magnificació com a símbol de Catalunya. Tal i com esmenten unes línies més amunt Montserrat s'adequa als nous temps, es modernitza, però ho fa de manera poc rigorosa amb la seva essència i la seva identitat. Aprofita la desmesura dels visitants d'arreu del món per activar una màquina basada en la recaptació dels diners que la massificació suposa. Les espelmes són cada vegada més petites i mes cares, per entrar a qualsevol celebració religiosa hem de donar mil explicacions respecte a les nostres intencions per accedir a la basílica, un guarda de seguretat i unes cintes eviten l'accés tranquil i gratificant. Trobo correcte que no es deixin fer fotos a l'interior de la basílica en els moments religiosos però els primers que ho han

de complir són els mateixos guardes que vetllen per l'ordre i el silenci. La gallina dels ous d'or que botigues, restaurants, allotjaments i transports alimenten segurament enriqueix les arques de totes les institucions que configuren el Patronat de la Muntanya, des de la Generalitat fins al mateix monestir passant pels mateixos ajuntaments confrontants, els consells comarcals implicats, les quatre diputacions i l'Estat central, propietari de la muntanya. El parc natural cada vegada el trobem més malmès, més deteriorat, els accessos, impossibles, les visites a la Verge, fraccionades, espaiades i piadosament avorrides, allunyades de la devoció per la imatge i la seva espiritualitat, convertides en un aparador per als milers de fotografies que rep cada dia, especialment d'asiàtics malalts de les captures d'imatge. Montserrat s'ha convertit en parada obligatòria en tots els circuits de viatges, igual que el municipi de Sitges (típic poble mariner de Catalunya) o la Vila Olímpica de Barcelona. Montserrat forma part del manual del bon viatger i això és fantàstic per a l'economia però contrari a tot el que aquest indret màgic ha suposat en el pes de la seva història i la perpetuació de la fe cristiana. A partir d'ara i amb aquest model ja veurem. Si l'abat Oliba aixequés el cap no sé si li agradaria.

* L'autor és **Coach Advance Life**
www.creixerjoancarles.com

Diari de Terrassa

President editor:
Julián Sanz Soría

Director: Pedro Millán Reyes

Cap de Redacció: **Josep Arnero Argüello**
Cap de secció de Terrassa: **Laura Hernández Rojas** Cap de secció Esports: **Josep Cadalso Borjas**
Coordinador de fotografia: **Nebridi Aróztégui Galí**
Coordinadora de Gent DT: **Teresa Romero Serrano**Redacció i Administració:
Puig Novell, 14. 08221 Terrassa

Telèfon 93 728 37 00

Telèfon publicitat 93 728 37 17

E-mail publicitat anuncios@diarideterrassa.esDirector general: **Raúl Sanz Álvarez**
Coord. de publicitat: **Nuria Hernández Ortega**

Dipòsit legal: B-19.719-77